

VIẾT CHO NGƯỜI "ĐÃ CHẾT"

(Bài 9)

***/ Chuyện đời nay xen lẫn Chuyện đời xưa.**

Thư gửi Uyên Thao.

Cali, thứ Ba, May 23/2017. 7:42 chiều.

Anh Uyên Thao ơi,

Cảm ơn anh theo sự tình cờ đóng vai trò nhân-vật-độc-giả của một tác phẩm mới TVân đang viết.

Lời cảm ơn cũng giống như trong lá thư gửi anh năm 2003 theo bản văn Khóc Người Thiên Thu kể chuyện anh Nguyễn Ngọc Thùy:

"Xin cảm ơn anh đã tạo cơ hội cho BG viết về người bạn này. Ba mươi lăm năm tròn trôi qua rồi kể từ khi BG chưa đặt chân lên lần ranh cuộc sống. Một món nợ ân tình kiếp này không thể còn trả nổi. Vì vậy, được dịp viết ra như để vinh danh người đã chết thì cũng giải tỏa được chút nào mọi ân hận trong tim.

Rất cảm ơn anh. Nếu không do anh yêu cầu, chắc bài viết cũng vẫn chỉ nằm đâu đó giữa tâm tư BG hay trong một xó tủ của căn phòng đầy sách. Năm, và còn năm, như đã từng nằm suốt 35 năm trong bóng tối âm u....

(Thư viết tại Cali, Oct 30/2003 4:28 PM)

Từ một tuần qua, cũng “nhờ” Uyên Thao CHỊU “lắng nghe” mà những cái gì tưởng đã bị vùi chôn ngàn đời trong nấm mồ ký ức được dựng lên sống động như đang xảy ra trước mặt. Nói thì nghe mơ hồ khó hiểu, nhưng thật, nếu không phải từ câu hỏi “*Có bao giờ mình được là ‘cố’ chưa nhỉ?*” chắc cũng chẳng bao giờ có được những bản văn trong mấy ngày qua.

Cho nên, dù chỉ “mượn” đối tượng Uyên Thao thì vẫn phải nói lên hai tiếng “cảm ơn” chân thật.

Có lẽ cái khổ của cuộc đời tôi chính đã nảy sinh từ tâm lòng thủy chung như vậy. Hai chữ “tri ân” luôn luôn được khắc ghi trong óc. Tri ân cuộc đời và tri ân con người; tri ân những cái Đẹp lẫn luôn mọi cái Xấu được dịp nhìn thấy.

Kể từ 10 tuổi, theo học Trường Nhạc, lòng tri ân đã được dạy cho từ những luồng âm thanh cao cả.

Khi lớn khôn, lại càng có nhiều dịp hơn để HỌC và HÀNH lòng tri ân đáng quý nhận từ cuộc sống chung quanh.

Do đó mà trong trái tim nhạy cảm và bị thương “vô số lần” này đã **không còn chỗ trống cho lòng ghét bỏ**. Lúc nào và bao giờ cũng vẫn chỉ là hai chữ “TRI ÂN” (viết hoa) như vừa nói trên.

Đã có lần trong một lá thư, Uyên Thao viết:

“Tôi thấy thật buồn nhưng cũng mừng cho BG khi cuộc sống BG cứ gấn bó hoài với những hình bóng. Đường như sự nâng niu cô đơn và nâng niu nỗi tuyệt vọng cũng là một nét đẹp và có thể còn là nét đẹp đặc biệt trong đời người”,

thì ở câu thứ nhất, tôi chỉ xin giữ lại chữ MỪNG và bỏ đi chữ BUỒN.

Tại sao? Xin đáp: Tại mình “khôn” nên không muốn lưu giữ trong tâm tư những điều KHÔNG ĐẸP. Và mọi việc trong đời luôn được tôi ví như một bàn tay hai mặt. Bởi “khôn” nên chỉ giữ lại chọn cái lòng bàn tay màu trắng. Còn cái màu da phía trên, sần sùi hay trơn láng cũng thây kệ nó thôi!

Bây giờ kể tiếp chuyện “quả báo gia tộc” trên Kiều Mỹ và My Châu.

***/ Nói về My Châu trước.**

Trong bốn chị em gái thì My Châu là đáng thương hơn cả. Em **sống CHO Mẹ**, *trả quả gia tộc* cũng **VÌ Mẹ**, một kiểu như “*quýt làm cam chịu*”, chứ chẳng ngang tàng, thỏa thích “*làm theo ý mình*” như ba đứa kia.

Đầu năm 1974, khi Miền Nam vẫn còn là Miền Nam, trong việc buôn bán, Mẹ có bị một bà nọ giật quýt một cái hụt xoàn với nhiều nữ trang giá trị.

*Bà này đã có gia đình, ba đứa con đã lớn, vậy mà lại bỏ chồng để cặp kè trai gái với một ông linh mục, loại “cha ôi thôi rồi!” mà dân Miền Nam hay gọi đùa để đối nghịch với năm chữ “*su hỏ mang thịt chó*” bên phía Phật giáo!*

Ông “cha ôi thôi rồi!” này có tiền, giúp bà nọ xây một cái nhà lầu cao năm tầng, đối diện căn nhà Mẹ.

Trong vụ Mẹ bị quýt nữ trang, hụt xoàn, có ông này nhúng tay vào.

Thưa tới kiện lui, ông “cha ôi thôi rồi!” đút tiền cho viên cảnh sát trưởng quận Ba, xử Mẹ thua.

Mẹ mất ăn mất ngủ, buồn phiền đau khổ, kéo dài trong đôi ba tháng.

*May nhờ thế lực anh Vũ (một “*cố nhân*”) đưa sự việc lên tòa trên mà Mẹ thắng kiện.*

Vậy là đưa đến sự trả thù của cặp tình nhân cha cố với gái nạ dòng này.

Dạo đó Sài Gòn vẫn còn bị giới nghiêm.

*Một đêm nọ, cả nhà đang yên giấc, bỗng nghe tiếng “*rầm*” thật lớn. Bật dậy, lại nghe giọng Ngọc Huyền kêu như hét:*

"Mẹ ơi! Chị Châu đang bị gì nè!"

Đèn bật sáng. Ừ vào phòng My Châu, thấy một khối bê tông (loại đá tảng dùng xây nhà) nằm chình ình trên giường. Rồi là máu từ cái đầu My Châu tuôn ra lênh láng, ướt đầm chần màn chiếu gối, thân hình lại cứ nảy lên liên tục; còn đưa em gái út ngồi co rúm một góc, vẻ kinh hoàng sợ hãi. Nhìn lên mái nhà thấy thủng một lỗ lớn.

My Châu như tưởng đã chết. Mẹ kêu khóc dữ dội, tay giật tóc mai, miệng gào tên em liên tục. Lại hét kêu Trời kêu Phật, đến kêu tổ tiên dòng họ và kêu cả linh hồn Cha "xin cứu giùm con gái của tôi!"

Một hồi thật lâu, em mở mắt ra, ngơ ngác, hỏi:

"Chuyện gì vậy?"

Xong lại mê đi.

Có ông cậu đang ở chung nhà, bình tĩnh hơn hết, bảo đưa em đi cấp cứu.

Phước đức là nhà tôi rất gần bệnh viện Hoàn Mỹ trên đường Trương Minh Giảng nên Cậu bé em trên tay, hối hả cùng Mẹ đi bộ qua nhà thương.

Em được cứu sống.

Khi mới ra khỏi nhà, bỗng thấy một người đàn ông từ trong căn lầu 5 tầng bước ra. Gã lên tiếng hỏi:

"Có sao không? Có sao không?"

Đang giới nghiêm, đường xá vắng tanh, vậy mà gã kia xuất hiện thì quả là điều rất quái lạ. Nhưng lúc ấy chẳng ai còn tâm trí để đáp câu hỏi đập dồn thứ hai của gã:

"Chết rồi hả? Chết rồi hả?"

(Về sau nghĩ lại mới cho rằng chính gã kia đã được ông "cha ôi thôi rồi!" mướn, đứng từ trên sân thượng của cái nhà năm tầng, ném tảng đá xuống, lưng mái ngói nhà Mẹ, rơi đúng vào giường My Châu (có Ngọc Huyền ngủ chung). Một cạnh của đá trúng ngay đầu My Châu (nếu trúng giữa đầu thì My Châu đã chết rồi).

Lúc em bị tai nạn, tôi đang ở Nha Trang.

Nhận tin, tôi ra đứng giữa trời, thấp nhang van vái những lời thế này:

"Xin Tổ Tiên, Trời Phật, xin Mẹ Maria, xin Chúa Jesus, xin hồn Cha sống khôn thác thiêng, xin các đấng khuất mày khuất mặt cho "rút mười năm sống của con để bù qua cho em con."

Đó là lời xin khẩn thiết, chưa hề có ai biết. Chỉ bây giờ "húng thú" mới kể lại trong bản văn này.

Thời gian sau cuộc đời đáng thống hận, My Châu bỗng vương chứng cuồng, cứ chiều chiều ngồi trong phòng riêng ôm mặt khóc. Khóc đã đời rồi lại tỉnh. Mọi người thấy lạ.

Nghe hai đứa em kia kể, “chị Châu bị một ông ma Tây nhập vì cứ hay cùng bạn bè vào nghĩa địa Đất Thánh Tây chơi trò cầu cơ.”

Đưa em vào một ngôi chùa bên Vĩnh Hội, chữa trị đôi lần bằng phương pháp tâm linh, em đâm hết bệnh.

(Lúc này tôi đã gia nhập cuộc sống Cải Lương, ra đi mãi, lâu lâu mới về thăm em, thăm Mẹ.)

*

* *

Chuyện về My Châu là vậy.

Tánh nết em nhu mì trầm tĩnh nhưng cũng thật cương quyết cứng cỏi.

Lấy anh chồng từ VN, cũng hiền lành nhỏ nhẹ, theo gia đình chúng tôi (diện bảo lãnh) qua Belgique, ở với nhau 10 năm, đi về có nhau riu rít như đôi chim.

Nhưng, (lại chữ NHUNG đáng ghét của ông Trời!) sau khi sanh đứa con trai đỉnh ngộ, chỉ vì một tiếng chửi Đ.M. của anh chồng mà My Châu quyết định bỏ về ở với Mẹ ngay!

Sau đó là ly dị. Anh chồng lấy vợ khác, sinh con, có cuộc đời bình thường êm ấm.

My Châu lập gia đình lần thứ hai với một Thượng Nghị Sĩ độc thân người Bỉ, lớn hơn nhiều tuổi, sanh thêm một đứa con trai, được chồng quý nể vì cá chất hiền lành chăm chút, cuộc sống an nhàn sung túc, đứa con trai đầu được học hành chu đáo, trở thành một dương cầm thủ nổi tiếng trên toàn Bruxelles từ khi 16 tuổi...

Vậy mà không hiểu tại sao tôi luôn nghĩ là em sống RẤT BUỒN, “tâm hồn lúc nào cũng ảm đạm” như bầu trời xứ Bỉ (mà trong một lá thư gửi tôi năm 2016, em đã tâm sự cho nghe).

***/ Chuyện về Kiều My.**

Năm 1976, vì “lý lịch rất xấu” mà Kiều My và Ngọc Huyền bị đuổi khỏi trường Nhạc Sài Gòn.

Đây là cú *choque* thứ nhất cho Kiều My.

Từ khi chào đời, Âm Nhạc (lẫn Văn Chương) là điều BÌNH THƯỜNG và TẮT NHIÊN (như *không khí hít thở, như ánh sáng ban ngày, bóng đêm buổi tối*) mà các đứa con của Mẹ tiếp nhận. Thế giới âm thanh của loại nhạc cổ điển Tây Phương cao quý khởi xuất từ dòng máu Cha đã được hun đúc thành cái nôi trú ẩn an toàn cho các đứa con. Ai cũng yêu âm nhạc, ai cũng “sống cùng” âm nhạc và ai cũng có một sở trường riêng trong lãnh vực âm nhạc.

Trong nhà, từ cái máy hát vang lên âm thanh các *Concertos, Nocturnes, Polonaises, Sonates,...* là điều rất quen thuộc. Cũng như, các tác phẩm văn chương không bao giờ “bị nhìn” bằng ánh mắt xa lạ giữa đám chị em tôi.

Đó là cái thế giới hoàn mỹ kết từ tuổi thơ kéo dài qua thời niên thiếu!

Vì vậy, việc bị đuổi khỏi Trường Nhạc đã là biến cố lớn cho cả hai đứa em.

(Mỵ Châu hiền và làm biếng nên không muốn theo học trường Nhạc, một ngành học đòi hỏi rất nhiều công sức, đam mê và kiên nhẫn --như tôi và Trọng ở giai đoạn 1960-1967 và như Kiều Mỵ & Ngọc Huyền thời gian 1969-1976).

Không còn các buổi học níu chân để làm điểm tựa cuộc sống, Ngọc Huyền bắt đầu “lêu bêu chạy rong” hằng ngày trên chiếc xe PC quanh các nẻo đường thành phố; còn Kiều Mỵ thì cứ mãi tìm đường vượt biên cho cả mấy chị em. Năm lần bảy lượt đều thua. Mọi thứ tan hoang hết! Y hết sự tan hoang trên nhiều khía cạnh của toàn thể các con người phía “bên thua cuộc”!

Kết thúc cuối cùng là

-tôi theo đoàn Cải Lương sống đời phiêu bạt,

-Ngọc Huyền mất tích trên biển.

-Mỵ Châu và Kiều Mỵ lập gia đình với hai anh chồng không có tình yêu.

-Mẹ già vốn mỗi mòn thân xác, bấy giờ lại mòn mỗi hơn theo nỗi khắc nghiệt định mệnh đổ xuống trên cuộc đời từng mỗi đứa con.

Đó là thời gian ở VN.

Cú choque tiếp theo đưa đến cho Kiều Mỵ là sự “BỊ bắt buộc phải từ bỏ trường Nhạc Paris” (cái thế giới hoàn mỹ!) lần thứ hai.

Cá chất Kiều Mỵ không được cương cường như em gái út, thân xác lại yếu mềm ẻo lả. Do đó mà sự trầm cảm HẸN PHẢI XẢY RA sau suốt hai chục năm chịu đựng tánh ghen khùng khiếp của một anh chồng đầy mặc cảm tự ti pha lẫn tự tôn.

(Tôi đây phải ghi chú một điều « kỳ cục »:

Cả hai ông rể của Mẹ đều là người Bắc.

Khôn nổi, Mẹ già lại rất có thành kiến xấu với người Bắc!

Mẹ hay nói “người Bắc đểu, người Bắc không thành thật, người Bắc hay chơi cha thiên hạ”..., thế này thế nọ...

Và cũng khôn nổi, các-người-đi-quia-đời đưa con gái lớn của Mẹ đều, nếu không phải dân Hà Nội chính gốc thì cũng xuất thân từ cái vùng quanh quanh hoặc xa xa Hà Nội, miễn phải “nói giọng Bắc”!

Đó là “quả báo” mà các đứa con gái phải “trả” cho Mẹ!)

***/ Trở lại chuyện Kiều My.**

Mùa Noel năm 1995, nghe tin em bắt đầu phát chứng cuồng ở Paris, thêm đọc các bài viết cho Văn Uyên, thấy chữ nghĩa có màu rối loạn, tôi mời Kiều My qua San Jose chơi.

Ba tháng sống trong nhà, thấy em dù rất tỉnh táo, nói năng đâu ra đó, lý luận vững chắc, nhưng hễ cứ chiều đến là bắt đầu ăn, ngủ với cái radio, tranh luận suốt đêm với một chương trình talk show nào đó. Trong radio, hễ “anh kia” nói tiếng Mỹ thì ở ngoài em dùng tiếng Tây đối đáp rôm rốp.

Dĩ nhiên tất cả mọi câu chuyện giữa Kiều My và anh kia chỉ là do em đạo diễn từ đầu đến cuối, chứ em nào có hiểu tiếng Mỹ!

Hỏi, thì nghe Kiều My kể:

“Anh này tên David, từ Paris qua tới Mỹ, Bé đi đâu ảnh cũng đều theo dõi từng hành vi của Bé.”

Tôi gọi về cho My Châu ở Bruxelles thì rất đau lòng nghe em cho biết:

“David là tên ông thầy dạy dương cầm của Bé ở trường Nhạc Paris. Vì lòng ghen điên cuồng và cá chất độc ác mà anh chồng Bé buộc vợ phải nghỉ học, xa rời trường Nhạc.”

Cái thế giới hoàn mỹ lại lần nữa đóng sập cánh cửa trước mặt đứa em gái.

Thế là Kiều My rơi vào “thế giới riêng mình” kể từ đây.

□

Trần Thị Bông Giấy.

(Bài viết xong tại San Jose, May 24/2017 at 7:37 PM.)

[]